

Кратко съдържание на излъзлитъ три подлистника:

Селянчето Петю остава кржгълъ сиракъ. Дѣдо му Колю го отвежда за слуга у чичо му Коце. Жената на Коце се държи много зле съ малкия сиракъ. Единствената утѣха за Петю е дѣдо му Колю. Еднажъ Петю отива при дѣдо си, дава му пари и го моли да му купи букварче. Вечерята му предава урокъ. Петю е паметливъ и веднага заучва предаденото му.

— Чедо, това, което ти научи за една вечеръ, азъ навремето го научихъ за цѣли шестъ месеци — казва дѣдо Колю на Петю.

(Продължение отъ брой 20)

— Лесно е, дѣдо. Но на тебе ти се спи, прозѣвашъ се. Тогава утре ще продължимъ.

— Не, не ми се спи, — опита се да излѣже стариятъ.

— Наведи се, дѣдо, искамъ да ти кажа нѣщо.

Дѣдо Колю се наведе и Петю го цѣлуна по червената буза. Сънътъ на стареца изчезна. Едно безкрайно щастие изпълни душата му затуй, че бѣ създакъ толкова много радостъ въ това детско сърдце.

На следния день трѣбваше да отидатъ съ чичо си на друга нива. Коце се измъкна отъ леглото, отправи се за обора и тукъ изведнажъ се развика, като тъпчеше краката на дълбоко заспалия Петю:

— Хей, проклетъ сънльо, ставай! Ставай, докато не съмъ те зашибалъ!

Петю съ мжка се изправи, запрегна набързо и веднага тръгна.

Нали не бѣше си отспалъ, Петю едва се държеше на крака и лошо водѣше. По едно време той се спъна ъ буца прѣстъ и падна по очитѣ си. Стариятъ волъ веднага спрѣ и задържа другаря си, за да не сгази малкия. Ралото удари гърдитѣ на Коце. Главата му се залюлъ напредъ и прехапа устни. Впери погледъ напредъ и силно изруга. Но Петю бѣше вече станалъ и водѣше.

Слънцето жарѣше и унасяше Петя къмъ сънъ. Той едва крачеше. Краката му често се подгваха. Да можеше да легне поне минута и да подрѣмне! Но това бѣше невъзможно. И за да се развлѣче и прогони съня отъ клепацитѣ си, той се обърна къмъ чичо си съ думитѣ:

— Чичо, искамъ да ме запишешъ въ школото. Догодина искамъ да ме запишешъ...

Той отново се препъна и не можа да довърши мисълта си. Чичо му изведнажъ побѣснѣ отъ ядъ и викна:

— Ти не можешъ да водишъ, а за школо бълнувашъ!? — И силенъ ударъ съ копралята се стовари върху слабитѣ плещи на малкия.

Петю болно проплака. Прѣдъ очитѣ му притъмнѣ и падна въ краката на стария волъ. Стариятъ волъ пакъ спрѣ и оралото пакъ удари Коце въ стомаха. Неизтрѣзнениятъ заби глава въ рохката прѣстъ и остана тамъ свитъ на кълбо.

Василь Дунавски

Въ мечата пещера

Романъ за деца и юноши (4)

Петю бързо се изправи. Въ очитѣ му се бѣ събралъ всичкия страхъ на млядото му сърдце. Той погледна чичо си, но не знаеше какво да прави. Сетне внезапно протегна ржце, обви ги около шията на стария волъ, цѣлуна го по влажнитѣ ноздри и каза:

— Ще бѣгамъ... сбогомъ, добъръ другарю!

Вмѣсто отговоръ, очитѣ на вола се налѣха и заблестѣха съ чудна свѣтлина, съ свѣтлината на сълзитѣ.

Безъ да се обърне повече назадъ, Петю тръгна самъ по свѣта.

И още сжщия день той замръкна край една гора. Кучешки лай се носѣше въ мрака. Наблизо съгледа огънь. Опжти се нататъкъ. Мургавъ овчаръ го посрещна съ усмивка на уста. Нахрани го. Искаше да го поразпита, но Петю бързо заспа край буйния огънь, тъй като умората бѣше по-силна отъ всичко.

Когато Петю на сутринята разказа патилата си на овчара, последниятъ поиска да го задържи при себе си, но той решително отказа:

— Защо не искашъ да ми служишъ? — попита съ тъжна усмивка овчарътъ. — Азъ не съмъ така лошъ, като чичо ти.

— Страхъ ме е да не ме намѣри чичо, затова ще бѣгамъ надалечъ.

Той нарами торбичката си и навлѣзе въ сѣнчестата гора. Роснитѣ капки продължаваха да блестятъ като брилянти. Листата се кжпѣха въ животворнитѣ слънчеви лъчи и леко шумолѣха, подухвани отъ тихия утриненъ вѣтрецъ. Пеперуди хвърчаха. А веселитѣ пѣсни на птицитѣ се разливаха и заглушаваха рсмона на горското поточе. Петю се унасяше, сякашъ въ нѣкакъвъ приказенъ свѣтъ. Олекваше все повече на душата му. И вървѣше безъ умора. Горскиятъ въздухъ го упойваше. Дърветата и чуднитѣ багри на цвѣтата го увличаха като нѣкаква магия.

Когато наближи обѣдъ, той седна подъ единъ столѣтенъ джбъ и отвори торбичката си. Въ нея имаше малко храна, дадена му отъ овчаря. Шомъ утоли глада си, отново тръгна. Вървѣше безъ пжтъ, напосоки.

Слънцето клонѣше на залѣзъ, когато той се озова при една кошара. Приближи се и попита старата жена за хлѣбъ.

— Тъкмо съмъ го извадила отъ пещъта, топълъ е още, — каза жената и любопитно го загледа.

— Продай ми, моля ти се.

— Почакай... Вземи първо да си хапнешъ. Какво ме гледашъ така? И сиренце ще ти дамъ. Ще ти се услади.

— И сиренце ли имашъ? — попита захласнато Петю.

— Искашъ ли?

— Продай ми и сиренце. Ще ти дамъ пари, азъ имамъ...

— На, чедо, вземи този хлѣбъ и това сиренце.

— Много ли пари ще искашъ? Азъ нѣмамъ много.

— Нищо ти не искамъ.

— Ама какъ може безъ пари, бабо?

— Може... За здравето на моето момче вземи и си хапни.

— Ти, бабо, мислишъ, че нѣмамъ никакъ пари? Имамъ. Още отъ суровакането съмъ си ги сбралъ.

— Имашъ ли майка? — попита жената.

— Да имахъ, бабо, нѣмаше да скитамъ.

— Ами баща?

— Не.

— Нека Богъ да те закриля, чедо.

— Нека бабо... Благодаря ти за сиренцето. И за хлѣба.

— Отивашъ ли си?

— Отивамъ си.

— Хайде съ здраве!

И той се отдѣли съ бавни крачки отъ жената, като си мислѣше, че имало и добри хора на тоя свѣтъ. И образа на тия добряци все повече заплѣваха паметта му и изгонваха отъ тамъ лошия споменъ за неговия чичо и чинка.

Два дни вече скиташе той, и найсетне се добра до билото на Балкана. Тукъ отново го посрѣсна гъста гора, която сякашъ нѣмаше край. И той заскита изъ нея забравилъ наполовина миналитѣ тегла и неволи.

Скоро се озова на широка поляна. Дърветата хвърляха дълги сѣнки. Налѣво пълзеше бистро поточе. Тревичкитѣ си играеха съ неговитѣ кристални струи. Малко по въ страни имаше липа съ голѣма хралупа.

Смрачаваше се. Постепенно всичко утихваше и замираще въ сънъ.

Петю събра суха трева и я постла на дъното на хралупата. Тѣлото му можеше свободно да се побере вътре. Нахрани се и се напи отъ водитѣ на сладкото изворче. Гората ставаше тайнствена. Листата смѣтно шумѣха. Чуваха се крясъци на диви птици. Звездичкитѣ бързо заобсипваха небето и затрѣпкаха съ сребриститѣ си очи. Ромолѣше поточето. И въ цѣлата тази тайнствена картина Петю се усѣти изведнажъ обхванатъ и плененъ отъ единъ незапомненъ страхъ. Скова се. Сърдцето му биеше на прекжсвания. Пулсътъ му шумѣше въ ушитѣ. Вперилъ очи въ тъмнитѣ очертания на дебелитъ дървета, той изтрѣпваше отъ ужасъ. Тѣзи очертания се превръщаха въ грамадни хищни животни, безъ особена форма и свой образъ и като че ли се придвижваха къмъ него и искаха да го стжпчатъ подъ тежкитѣ си лапи. Но това не трая дълго. Наблизо изъ храститѣ на хмела, който достигаше високо до коронитѣ на дърветата, славеятъ запѣ своята чудна пѣсенъ. Петю се унесе въ пѣсента, отпусна се, затвори очи и заспа. Птичитѣ чуруликания го събудиха въ ранни зори. Оми се. Олекна му. Закуси.

(Следва)